

ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ РУКОПИСА
НАШИХ ПЕСНИКА

СЛОВЕНСКЕ ПЕСМЕ

Крилата слика

СЛОВЕНИ И ПАС

словени ловили шуме
а оне бежале у небеса
са псом бар стигли хуме
и једну јасику како се
у страху стреса

звери у трагу заборављале себе
оставивши месо продужиле даље
са левим оком у јужне назебе
славећи печење и своје кости
као ватраље

пси затицали мртве звери
а оне дивно неухваћене још трче
из своје животиње ка шумској вери
кроз пуне словенске врче

кад су стигли шуму напили се воде
изљубили се са дрвећима
влашићи им прославили слободу
у небесним пролећима

СЛОВЕНИ И КОЊИ

словени и коњи први род
пре бога и пре породице
многи су одјахали у небо низ свод
патећи од непознате несанице

коњи и словенци освојили пола света
из шума из ноћи донели медовину
курвајући се са хиљаду лета
тек мртви признаше смрт за домовину

словени припитомили пространства
изворе и дивљи лук из тог дара
једном лешином познали братства
траве камења дрвећа лешинара

СЛОВЕНСКИ ЉУБАВНИЦИ

љубавници који светле у ноћи
из шиша амфоровог дрвета
време су које се у винограде овоћи
узрок су за прављење првог крвета

јелени и срне учили их љубави
из ње спознаше лепу смрт у шуми
вечни и славни и дан данас по трavi
беху им отворени сви друми

у додиру открише завичај и дом
после прве ноћи наста увек дан
од пољубаца створи се муња и гром
данас сам ја по њима увек жедан

словенски љубавници који светле
кроз сва времена и векове
во вјеки као зоре огласе петле
и дивне отаџбине човекове

СЛОВЕНИ

са севера из тама долазе као мрави
обучени у нож и копље у стреле
курјак их изнад града већ слави
већ нас гаврани надлећу као пределе

људи они долазе као стока
из којих реже дивље звери
дунав извире из њиховог крвотока
из њиховог завичаја су смрт и севери

браћо они долазе по наше главе
свака жена ће бити као ала
нека будале певачи певају на обали саве
на зидинама града окачите огледала

уведите краве донесите воде
ако побију певаче брада
нека их шашава огледала заводе
њиховим лицем што даље од града

ПЕВАЧ

пегао словенима и коњима
слушала га псећа степа
у медовини најлепше запевао словенима
мртав из гуштеровог репа

на њега падале са неба звезде
пролећем мртви ратници славили
пролеће од словенске најезде
невача сличног утви златокрили

давали мамутов зуб ирвасове коже
из које су испадали гладни црви
један стари словен дао рог и ноже
натеравши га да пева из његове крви

а он најлепше пево деци
са утвама пево као хуми
тако певао да су се месеци и
месечина понова срели у шуми

свет је у теби и ја и коњи и карпати
и небо и земља и земља и небо
и нека мајчина црна висока тамна мати
ко да си књига брата ко да си бог

ПИТАЊЕ ЗА БРАТА У МЕДОВИНИ

јеси ли ти тај који светлост одмотава

ПОСЛЕДЊИ САВЕТ ЗА БРАТА У МЕДОВИНИ

не долази више никада у висину

РАЗГОВОР СА ПРЕЦИМА

јелен са зида висине
говори пре твојих предака
гласно ти каже мој сине
нема мајке још из мрака

ти и остала моја деца
која мртва лутате преко света
бићете обешени светлошћу месеца
у пољу растом једног цвета

ако вас нико не убере
родићете се понова снени
као и пре без и једне вере
и бићете опет лепо јелени

ДАКИЈСКИ ПЕРГАМЕНАТ

шта је ово излазак из бескраја
жаба у мешини с пламом на језику
овај нови свет са ноктима завичаја
обешен о коњску и девојачку кикку

зар су сад молитве друга дрвећа
предео који ће од мене да се биште
медовина је и даље најбоља свећа
у њој сви словенски мртваци вриште

Коњска богомоља

коњу на коме сам давно једном умро

ОДЛАЗАК НА НОВА ЛОВИШТА

зубе су избројиле поједене звери
гледајући моћно као празне шуме
док су се свега одрицали севери
док су мртви измишљали подруме

живи већ су се требали од црва
гледајући како се кости не стиде
док је изнад очију пшеница из мрва
причала степену све оне што виде

ветри и кише из дњепра и дњестра
из траве и из лишћа шуме карпата
они су били та прва луда сестра
која је све словене хтела за једног

брата

коње за време стреле за љиљане
у којима док узалуд учи да плаче
словени се са смрћу голи пресвлаче
зора само тако успева да сване

ПЕСМА ЗА ПРЕТКЕ

зар оружје што чувах за лов
јужним рекама планинама
на непознате људе ко на усов
с женама с децом с висинама

за нама смрт и шашава коњица
испред нас увек зло и господа
мртви пожелим да сам ко и ви — птица
тим коњима да сам трава чиста вода

један велики празник пчела
свој чељади да сам бар проја
како пожелим сред свих тих предела
да сам јагода роса из перивоја

ЧАУШ

кнеже у шуми твој дух гледа ме
док ти носим брезово писмо
свуда свуда из ничега у таме
о кнеже као да никада нисмо

не срећем срне птице ме мрзе
велики је тај твој шумски суд
вратићу ти све своје животе брзе
о кнеже знаш и онај дунавски спруд

сам далеко од сваког друма
од жита вина од речних врата
само са својим прецима и ова шума
и звери и ваздух и смрт са карпата

на бело брдо међу мајкама и децом
долази као твој будући век
моја животиња не псуј месецом
кнеже и ја сам човек

СЛОВЕНСКО МИШЉЕЊЕ НА КОЊУ

пљујемо очима ко божанства и пути
не схватајући на овом свету ништа
док нам главу узалуд траже перути
звезде нерођени жене целати коначишта

све те благовести из коњских репова
због којих постајемо ужасно чисти
и шума после лета и дете и будућа сова
све је то само зато што смо различити — исти

северна девице

иако нас световид облачи својим очима
никад не видесмо себе гледајући штиглице
костисветлости шта то весна међу ногама има

а као да нисмо никад на једном месту
од трезне медовине од љубави зима
док видимо благе земље ко петлову кресту
док перун заборавља међу ногама шта има

ЈАВНА ТАЈНА

сумња се да сам се молио дрвећу
посвећеном још из литве
сумња се да сам спавао на цвећу
да су од брезе коштане корице бритве

даље

сумња се да сам од кичме краве
правио свиралу на врху скалабије
да кроз њу дозивам мртве главе
сумња се да ме више није

ДЕВЕТИ ВЕК

ја сам коњаник без коња
девојка — степа без лика
као да ме нема кнеже радоња
као да сам тај коњ без коњаники

магле свађивају из мога срца
ко све моје будуће смрти
из овог из овог мог мрца
који није хтео да се прекрсти

на мене личе целати ножеви
секире на дну дунава саве
светина у само једној шеви
без и једне своје главе

Имено

ЗМИЈА

*ево ватре која у води спава
из света испод свога чела
и пута без друма свих трава
будућег претка сред предела*

*с моћним сном у будној тишини
низ сен те друге свести иви
отуд су словени слични висини
и мртви као да су увек живи*

*та ћерка сваког бога у пољу
чува виши живот и крилато семе
погођено копље у пустопољу
поглед мртваца као чисто време*

*са оком уплашеним својом свешћу
које због тога страшно пати
о мртви моћни са смрћу у брешћу
које су знали словени и карпати*

*у мразу пунољка и кошници свеће
као да смо залуд сваким дрветом
док се цео свет за собом окреће
још увек само једним сунцокретом*

*ево мрза пољупца и сваке истине
које нема овде која је свака лаж
с бескрајем завичаја и те тишине
што лепо не рекоше деца и раж*

МИЛОГОСТ

*тај карпатске травчице
спомиње у празнику пчела
и благ се смеје из мајчице
која је још без тела*

*молећи се сваком дрвећу
звезде није хтео да схвати
остале су реке да крекећу
крв ће га залуд препознати*

сви словени на њега личе
сваком својом смрћу неизмењен
у пепелу пределе помиче
немогуће благ и занесен

тај други свет спомиње
дрвеће га и дан данас служи
по њему су дивље свиње
моја свака будућа душа

ЛЕСКА

бледа сестро плашљивог завичаја
у ком душе надиру у рођење
у словенске ноћи у ноћ сјаја
што тако досеже свесвет камење

зашто реке од бившега крвотока
ако је степа на тој мојој страни
двапут изговарам тај језик ока
није никад хтео никог да сахрани

као нечуј као ништа као балега
док ме смрт стварно узалуд љуби
бледа сестро биће опет мало снега
само мало тек једна шака зуби

МИЛИДУХ

нико није видео
долази да се врати
у сну буди се бео
не виде се карпати

и види се ништа
мирис светлости
пролећна коначишта
изгореле кости

В У К

не кажи ђаволе мој брате
пут што вода и биљка мирише
сви словени тамо ће да се врате
са смрћу коју залуд дивно измислише

себе не кажи као чело сваког грома
на празној води што од мене бежи
пале звезде испред словенска дома
други пут из ког сунце снежи

и светлост што тако светом свиће
док се степа с душом мртвих једначи
не кажи тајну у молитви за влашиће
и шта ти то као никоме значи

никако не кажи велику будну ноћ
то време што гледа време у ражи
звезде имају свих светова моћ
мене не кажи и ништа не кажи

ЧЕСТИБОР

мном шумски знаци
а нигде ме нема
сви моји мртваци
бор хризантема

иза небеса и зима
нека звезда већа
мајка на коњима
узалуд ме се сећа

КРАВА

само она заједно са богом свет гледа
у коме сам живео и умро више пута
само она све словене како треба проповеда
само очима којима сам се увек дивио
испочетка

само њеним очима назиру се умрли
који би и гладни и жедни да се врате
али су ветар и много јасније лис по лис
неки свет који живи не могу никада да до
краја схвате

БРЕЗА

овде смо пре нас били

ПЕТАО

о зачуђени као јеретика марта
што мртве дозиваш из смрти
узалуд су ти сви словени карта
кроз које промичу сунцокрети

дунав ко завичај иза леђа
у који се враћају мртви из ружа
мртви да ли су мртви да ли су већа
да ли су ти коњи у души пужа

Малена

у зверима зашто прећуткујеш медовину
и смрт господаревог коња
словени су имали тебе прву домовину
па су тек онда имали чудно време тоња

толико си бежала од себе рађајући децу
ратове шуме свадбе и саране проју и каце
рађала си псе и стоку у младом месецу
цркве и њиве толико си рађала мртваце

да више не верујем ни једном тужном свецу
верујем лепоти страха од оних зима
малена верујем малени у шумском зецу
највише верујем биљу стоки и зверима

нико не види хајдучке ватре
у твојим коленима које нико не угаси
које у коприви са влашићима некуд снатре
коприве су само твоји бивши даси

у маслачку тече једна река
колико звезда а нигде ћивота
у маслачку причини ми се хиљаду живота
у маслачку то се ти молиш за будућег човека

пост сунца из којих биљних руку
не престаје низ сазвезђе низ семе
зашто се само забелиш у дивљем луку
па нестајеш далеко корењем низ време

траве и лишића беху све твоје хаљине
колико зора колико облака у мојим грудима
у перуники ти си ветру неке бежеће даљине
у мени си ноћ због које сам склон чудима

у босилку лепи и тужни мирис твоје коже
којим ваздух и мртваци лече несанице
а у смрт никако не могу да ујашу неке велможе
и тим мирисом као да још горе изгореле воштанице

у задужбинама зумбула звоне биљна звона
једно дрво расте моје срце свиће
ти изнад давне словенске битке ти си она
што у кумовој слами доји влашиће

у булки твоја крв и први пут се не стиди
да у пољу постиди све мртве свако цвеће
а јесили знала да и ноћ ноћу види
а јеси ли знала да сам само човек пролеће

у ружи дежурне звезде чувају ти бивши глас
о малена ја сам срећан кад сам најтужнији
иза којег пепела иза које речи лаје пас
у ружи то осванули ветрови најјужнији

у каранфилу чуваш прве јариће
што брсте и јесење лишће у мојој крви
у каранфилу чуваш и прве јагњиће
што закрани блеје на пролеће бели и кррави

а ја

ћутим вриште тишине расту младари
невина си малена и тужна у смрдљивој зови
зар те то распињу биљни дамари
зар то теби најлепше певају корови

јаој ко те поред мене воли а заборавља
у коме воћу чешља те мирносница нага
која ми никада неће стићи у узглавља
јесењих трава у мој мир бестрага

у крушки шта ћеш на тајној богомољи
звезда и мртаца кад мене моја глава у плаво
заводи иза слепог звука у неки предео бољи
у крушки да сам црв љубавник да сам бар ђаво

молиле би се тишине за пшеницу и биљна лета
мени који сам се у првом плачу детета исплакао
мени у пчели без цвета без дрвета без света
у трулој јабуци као да сам те дотакао

којом коском којом звезданом шумом
у говору цвећа кад откривао се рај и накао
без мене којим те стварно пожелех друмом
иза ума иза воде одакле се још нисам помакао

свуда те има и свуда те нема у ваздуху си плима
и јаој што си свуда будна у свачијем оку
у дуњи ти си нека непозната трећа клима
или си то сан северни у мом крвотоку

у орасима ти шириш руке животу и смрти
а у којем веку ти беше само дремљива мачка
пре свега беше виноград што живе мртвацима пљачка
и уместо дојки ти са хиљаду семена расли су сунцокрети

у мушмулама јеси јесен и ватра што се лажно тули
откривајућа висина у вину словенских мешина
и будеш моја малена превелика број у нули
будеш у мојој псовки сазрела башта крина

у трешњама си земља излазећег сунца
и ракија трешњовача у дудовим бурићима
исушено панонско море у облацима где бунца
дрхти твоја рука у ко зна којим кишним зачећима

из крављих очију гледаш ме гледаш ме
док краву месец тимари и полаже јој месечину
и ове ноћи у звезде ћу да легнем и знаш ме
једном ћу осванут као биље сањајући висину

у коњима си даљина коју никако не могу да престигну
а умеју ти коњи дивно у звезде ка теби да трче
где они који су пали умеју страшно да се подигну
малеча мајко моја умеју ти коњи дивно да трче

у лептирима ти си луда што своју мјсао мисли
не у биљу већ на вратима бескраја где дах
и задах бога запева да смо мало кисли
пре него ли будемо лептиров прах

у вуку си шеснаеста ноћ у којој те нема
да се помолити за благу нарав биља и руку
из очију му у облику зуба док дрвеће у нама
расте расте и док мртваца сричу биљну азбуку

у лисици ти си ноћу дан а дању ноћ
што свањива у месу на девети хум
јаој кад слаби певају имају најјачу моћ
у лисици ти си ум и сам друм

ваздух те одавно има а ватра те само имитира
по теби ипак смо црвени у праху у лишћу у биљу
малена на друму док сам само прашина без додира
докле ћу докле ћу из чела у чело у звезданом насиљу

у срни си жедан извор на који не могу стићи
јер једна звезда у мени пада а никако да падне
са тог извора нећу воде пити неће и влашићи
и као да никад словенске ноћи неће дане

у вишњама мора да си млада крв стоке и звери
сан мртвога младића у ружји сан си ти чудни
у вишњама самоћа си која ће да се озвери
и буде словенски завичај будни

а ја

ћутим воду из крви нико не попи
ваздух у води и киша облаком уме да дише
хлеб у грудима нико не поједе и кад ме не буде више
кад ме не буде више у нечијој сузи сва вода ће да се утопи